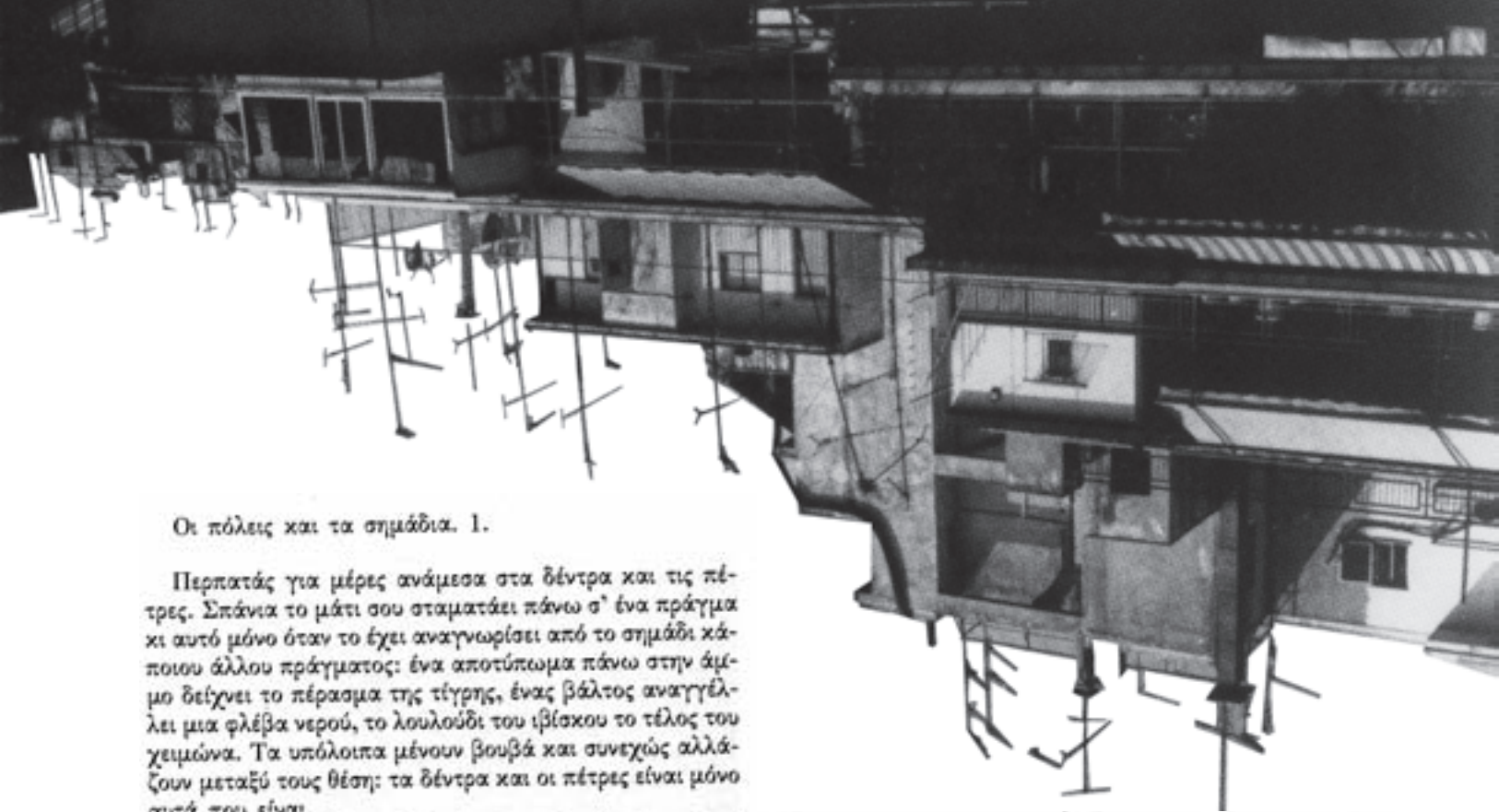

game over

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ - #3 - ΦΛΕΒΑΡΗΣ '12 - 1,5 ευρώ

- 3. η ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας -
- 4. γιατί ο φοιτητής δεν είναι εργάτης -
- 7. τί θα γίνει με την εκπαίδευση - 8. ο φράχτης του έβρου και το ερευνητικό του εμπ - 10. η πόλη-μοντάζ - 11. η λογιστική θεωρία -
- 13. ποιον αφορά η αύξηση της στρατιωτικής θητείας; -
- 14. μαθήματα πολιτικής οικονομίας στην πατησίων

Οι πόλεις και τα σημάδια. 1.

Περπατάς για μέρες ανάμεσα στα δέντρα και τις πέτρες. Σπάνια το μάτι σου σταματάει πάνω σ' ένα πράγμα κι αυτό μόνο όταν το έχει αναγνωρίσει από το σημάδι κάποιου άλλου πράγματος: ένα αποτύπωμα πάνω στην άμμο δείχνει το πέρασμα της τίγρης, ένας βάλτος αναγγέλλει μια φλέβα νερού, το λουλούδι του ιβίσκου το τέλος του χειμώνα. Τα υπόλοιπα μένουν βουβά και συνεχώς αλλάζουν μεταξύ τους θέση: τα δέντρα και οι πέτρες είναι μόνο αυτά που είναι.

Τελικά το ταξίδι σε οδηγεί στην πόλη Ταμάρα. Εκεί μπαίνεις από δρόμους γεμάτους επιγραφές που προεξέχουν από τους τοίχους. Το μάτι δε βλέπει πράγματα αλλά σχήματα πραγμάτων που σημαίνουν άλλα πράγματα: η τανάλια δείχνει το σπίτι του πρακτικού οδοντογιατρού, το τσουκάλι την ταβέρνα, οι λόγχες τους στρατώνες, η ζυγαριά το μονάβικο. Αγάλματα και θυρεοί απεικονίζουν λιοντάρια, δελφίνια, πύργους, αστέρια: σημάδι πως κάτι —ποιος ξέρει τί— έχει για σημάδι ένα λιοντάρι ή δελφίνι ή πύργο ή αστέρι. Άλλα σημάδια ειδοποιούν γι' αυτό που σ' ένα μέρος απαγορεύεται —να μπαίνεις στο δρομάκι με τα κάρρα, να κατουράς πίσω απ' το κιόσκι, να ψαρεύεις με το καλάμι απ' τη γέφυρα— και γι' αυτό που επιτρέπεται —να

ποτίζεις τις ζέμπρες, να παίζεις με τις μπίλιες, να κιας τα πτώματα των γονιών σου. Από τις πόρτες των ναών φαίνονται τα αγάλματα των θεών, ο καθένας με τα δικά του χαρακτηριστικά: το κέρασ της Αμάλθειας, την κλεψύδρα, τη μέδουσα, έτσι που ο πιστός μπορεί να τους αναγνωρίζει και να τους απευθύνει τις ανάλογες προσευχές. Αν κάποιος κτίριο δεν έχει καμιά επιγραφή ή σχήμα, η ίδια του η μορφή και η θέση του μέσα στη διάταξη της πόλης αρκούν για να δείξουν τη λειτουργία του: το παλάτι, η φυλακή, το νομισματοκοπείο, η πυθαγόρειος σχολή, το πορνείο. Ακόμα και τα εμπορεύματα που οι πωλητές εκθέτουν στους πάγκους αξίζουν όχι αυτά καθαυτά αλλά σα σημάδια άλλων πραγμάτων: ο κεντημένος κεφαλόδεσμος σημαίνει κομψότητα, το χρυσοποίκιλτο κλειστό φορείο εξουσία, οι τόμοι του Αβερρόη γνώση, το περιδέραιο του αστραγάλου ηδονή. Το βλέμμα διατρέχει τους δρόμους σαν να ήταν γραμμένες σελίδες: η πόλη σου υπαγορεύει κάθε τι που πρέπει να σκεφτείς, σε κάνει να επαναλαμβάνεις το δικό της λόγο και ενώ πιστεύεις πως επισκέπτεσαι την Ταμάρα δεν κάνεις άλλο από το να καταγράφεις τα ονόματα που μ' αυτά εκείνη καθορίζει τον εαυτό της και όλα τα μέρη της.

Πώς είναι η αληθινή πόλη κάτω απ' αυτό το πυκνό περιβλήμα των σημαδιών, τι περιέχει ή τι κρύβει, φεύγεις από την Ταμάρα χωρίς να το μάθεις. Έξω εκτείνεται η γη, άδεια, ως τη γραμμή του ορίζοντα: ανοίγει ο ουρανός, τρέχουν τα σύννεφα. Στη μορφή που το τυχαίο και ο αέρας δίνουν στα σύννεφα γυρεύεις ήδη ν' αναγνωρίσεις σχήματα: ένα ιστιοφόρο, ένα χέρι, έναν ελέφαντα...

ίταλο καλβίνο, οι ασόρατες πόλεις ↵

Το περιοδικό *game over* εκδίδεται από την ομώνυμη συνέλευση κάθε δύο μήνες. Η συνέλευση *game over* συγκροτείται από φοιτητικά και εξω-φοιτητικά στοιχεία. Έχει αντικείμενο την κρίση και την αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης συνολικά.

Δεν έχουμε, ούτε θέλουμε να έχουμε σχέση με κόμματα, φοιτητικές παρατάξεις, μίντια, διανοούμενους, ερευνητικά προγράμματα, και οποιοδήποτε άλλο θεσμό.

Ηλεκτρονική αλληλογραφία στο gameover_2010@hotmail.com

Το *game over* στηρίζει τη λέσχη κατασκόπων 21ου αιώνα

τί είναι και τί δεν είναι ιδιωτικοποίηση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση

Στο προηγούμενο τεύχος, αναφερθήκαμε στην μπροσούρα «τί είναι (και τί δεν είναι) η ιδιωτικοποίηση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση», εξηγώντας ουσιαστικά τους λόγους που μας ώθησαν στο να την εκδώσουμε και να την παρουσιάσουμε σε μια σειρά μικρών εκδηλώσεων-συζητήσεων, σε κάποιες σχολές της Αθήνας. Αφορμή για αυτές τις εκδηλώσεις ήταν αφενός το γεγονός πως το θέμα το μονοπωλούσαν οι παρατάξεις των σχολών με το γνωστό συντηχιακό τους λόγο, και αφετέρου το νεκρό, ουσιαστικά, φοιτητικό κίνημα και η ταχύτητα, αν και αναμενόμενη, επιστροφή των πανεπιστημίων στην ομαλότητα.

Τελείωσε λοιπόν ο πρώτος κύκλος αυτών των εκδηλώσεων, που πραγματοποιήθηκαν στο διάστημα Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου στην Πάντειο, το Τει αθήνας, την Αρχιτεκτονική και το Βιολογικό (Πανεπιστημιούπολη). Ένα ζήτημα που τέθηκε από πολλούς και κατ' επανάληψη, στις κουβέντες που ακολουθούσαν των εισηγήσεων, ήταν το ζήτημα των διεκδικήσεων και των αγώνων κατά του νόμου. Με ποιους όρους δηλαδή, και με ποιους συμμάχους κατ' επέκταση, διεκδικούν ή θα μπορούσαν να διεκδικούν οι φοιτητές τα όποια αιτήματά τους (από το κράτος) ενάντια στις εκάστοτε μεταρρυθμίσεις. Ένα άλλο σημείο προβληματισμού ήταν η σχέση των φοιτητών με τους καθηγητές τους, τις περιόδους των κινητοποιήσεων αλλά και της ομαλότητας. Ακόμη εμφανίστηκε ένας προβληματισμός για το τι ήταν τελικά αυτό το περιβόητο «φοιτητικό κίνημα», αν ήταν τελικά όντως αγώνας και ποια είναι ή μπορεί να είναι η σχέση του με τα κινήματα των εργαζομένων (κυρίως στα πανεπιστήμια αλλά και εκτός, για περισσότερα βλ. κείμενο σελ. 4). Αλλά το ζήτημα που μονοπόλησε τις συζητήσεις, ήταν το γενικό, αόριστο και κλασικό «ωραία τα λέτε, αλλά το θέμα είναι τί κάνουμε για αυτά τα πράγματα». Αν και αρκετά ειπώθηκαν επί αυτού, πιστεύουμε ότι παραμένει ένα ερώτημα για τις μελλοντικές συζητήσεις, που πάντα θα εμφανίζεται σε όποιον βάζει αυτά τα ζητήματα στο στόχαστρο της κριτικής. Πρώτα, για να κατανοήσει προς τα πού βαίνουν τα πράγματα και ποια είναι η θέση του σε αυτά, και ύστερα για να τα επηρεάσει βάζοντας τους δικούς του όρους.

Σαν κατάλληλο κλείσιμο λοιπόν αυτού του κύκλου εκδηλώσεων, βρήκαμε την διοργάνωση μιας κεντρικής εκδήλωσης στις 02/02/2012 στην Νομική στην οποία θα συμπεριλαμβάνονται και όσα συμπεράσματα και προβληματισμοί δημιουργήθηκαν ή συζητήθηκαν στις σχολές όπου έγινε η εκδήλωση. Είναι στις επιδιώξεις μας σε αυτές τις συζητήσεις να συμμετέχουν και μη φοιτητές, καθώς θεωρούμε ότι τα ζητήματα αυτά δεν αφορούν μόνο αυτούς, αλλά πολύ περισσότερα υποκείμενα που εμπλέκονται έμμεσα και άμεσα με τον τομέα της εκπαίδευσης.

γιατί ο φοιτητής

ΔΕΝ είναι

Είναι μια κουβέντα που ακούγεται τακτικά στα πανεπιστήμια: ο φοιτητής είναι εργάτης. Αν και δε συνοδεύεται από πρακτικές στηριγμένες σ' αυτή τη βεβαιότητα, μοιάζει πως το ο φοιτητής είναι εργάτης έχει μια επικίνδυνα ιδεολογική ελκυστικότητα - μέσα στις τωρινές συνθήκες της κρίσης. Η λέξη "επικίνδυνα" αφορά αυτό: οι παραδοσιακές βεβαιότητες (και οι παραδοσιακοί πολιτικοί ακτιβισμοί) φαίνεται να κλονίζονται και μέσα στα πανεπιστήμια, καθώς αυτά τα ιδρύματα σαν (βάσει του manual κατασκευής και λειτουργίας τους) φυτώρια των αυριανών μεσοστρωμάτων πληρώνουν το δικό τους μερίδιο στην ανεξέρευντη καπιταλιστική κρίση / αναδιάρθρωση.... Συνεπώς η ταυτότητα ο φοιτητής είναι εργάτης, που βρίσκεται στον αντίποδα του πολύχρονου φοιτητικού αιτήματος δεν θέλουμε να γίνουμε εργάτες, μπορεί να έχει πολλές αποπροσανατολιστικές συνέπειες. Και, κυρίως, να ακυρώσει στα σπάργανά τους τις δυνατότητες μιας καινούργιας μαχητικής θεωρητικής και πρακτικής κριτικής, μέσα κι έξω απ' το εκπαιδευτικό σύστημα, δυνατότητες που γίνονται όλο και πιο αναγκαίες καθώς οι παλιές βεβαιότητες καταρρέουν.

Ας δούμε το θέμα σύντομα αλλά με μια σειρά.

η κατεργασία

Η πιο ακριβής περιγραφή του ποιά είναι η σκοπιμότητα του εκπαιδευτικού συστήματος έτσι όπως το ξέρουμε (και κατά συνέπεια ο πιο σωστός προσδιορισμός του "τι είναι ο φοιτητής") είναι η ποιοτική προετοιμασία της (αυριανής) δυνατότητας εργασίας. Εναλλακτικά τις λέξεις "δυνατότητα εργασίας" μπορούμε να τις πούμε "εργασιακή δυνατότητα" - όμως εδώ ακριβώς χρειάζεται πολύ μεγάλη προσοχή και ακρίβεια. "Εργασιακή δυνατότητα" είναι ασφαλώς και η εργατική δύναμη. Είναι όμως και η ανθρω-

ποδιόκηση κάθε είδους. Συνεπώς, η ποιοτική προετοιμασία της δυνατότητας εργασίας, αυτή καθ' εαυτή, δεν προκατάβαλει το είδος και, κυρίως, την κοινωνική θέση αυτής της εργασίας, παρά μόνο με ένα συγκεκριμένο τρόπο: μέσα απ' τη διαστρώματωση στο εσωτερικό του ίδιου του εκπαιδευτικού συστήματος. Το "απόφοιτος γυμνασίου", το "απόφοιτος λυκείου", το "πτυχιούχος τεχνολογικών σπουδών", το "πτυχιούχος πανεπιστημίου" και το "κάτοχος διδακτορικού", που είναι αρθρωμένα μεν σε μια αλυσίδα διαδοχικών βημάτων, αλλά από στάδιο σε στάδιο κάποιοι αποκλείονται, αντιστοιχούν σε διαφορετικές δυνατότητες (ή και υποσχέσεις) εργασίας.

Απ' αυτήν την άποψη, λοιπόν, ο φοιτητής είναι ένας πιο αναβαθμισμένος (ή, αν κάποιος θέλει να δοκιμάσει άλλες έννοιες: πιο "ειδικεύσιμος") μαθητής λυκείου, που με τη σειρά του είναι ένας πιο αναβαθμισμένος μαθητής γυμνασίου, που με τη σειρά του είναι ένας πιο αναβαθμισμένος μαθητής δημοτικού. Εάν επρόκειτο ο φοιτητής να χαρακτηριστεί "εργάτης" τότε, πηγαίνοντας προς τα πίσω, θα έπρεπε να χαρακτηριστούν "εργάτες" και οι μαθητές του δημοτικού - πράγμα που θα προκαλούσε μια τέτοια διαστολή της έννοιας "εργάτης" ώστε ουσιαστικά αυτή να καταστρέφεται.

Δεν είναι όμως αυτό μόνο το ζήτημα. Η ποιοτική προετοιμασία της δυνατότητας εργασίας (δηλαδή το εκπαιδευτικό σύστημα σε σύνολο, μαζί διδάσκοντες και διδασκόμενοι) έχει πράγματι οργανική σχέση με την πράξη (και άρα την εκμετάλλευση) της εργασίας. Όχι, όμως, επειδή ταυτίζεται μαζί της! Αλλά επειδή την περιβάλλει, την οργανώνει ως ένα σημείο, την περιφρουρεί (και ιδεολογικά). Αντίστοιχη είναι η θέση της επισκευής της δυνατότητας εργασίας (το σύστημα υγείας) ή του συντησιμού / πειθαρχίας της δυνατότητας εργασίας (το δικαιοκτικό και πειθαρχικό σύστημα). Κάθε ένας απ' αυτούς τους τόπους / θεσμούς, το σχολείο, το νοσοκομείο και η φυλακή, περιέχουν εργασία (κάποιοι όντως δουλεύουν εκεί) και ταυτόχρονα "κατεργάζεται" το εργασιακό εν δυνάμει των υποκειμένων / αντικειμένων που ανήκουν στην αρμοδιότητά του. Το σχολείο / πανεπιστήμιο "μορφώνει", το νοσοκομείο "επιδιορθώνει", η φυλακή "τιμωρεί". Συνεπώς, εάν κάποιος θεωρήσει ότι ο μαθητής / φοιτητής σαν

εργάτης

τέτοιος είναι εργάτης, τότε πρέπει να κάνει ακριβώς την ίδια παραδοχή και για τον άρρωστο / τραυματία, και για τον φυλακισμένο: κάθε μια απ' αυτές τις φιγούρες θα πρέπει να θεωρείται "εργατική" απλά και μόνο επειδή υπόκειται στις ρυθμίσεις του συστήματος υγείας ή τιμωρίας, χωρίς να χρειάζονται άλλα χαρακτηριστικά ή προσδιορισμούς. Αυτό θα κατέληγε σ' έναν οργανιστικό "πανεργατισμό", μια προσέγγιση του είδους *τα πάντα - όλα - εργάτες!* Που θα ήταν απόλυτα άχρηστη έως επικίνδυνη για τον προλεταριακό ανταγωνισμό.

Αξίζει εδώ να σημειώσουμε ότι επειδή ακριβώς αυτά τα συστήματα (το εκπαιδευτικό, το υγειονομικό και το πειθαρχικό) περιφρουρούν, το καθένα με τις δικές του προδιαγραφές, την εκμετάλλευση της εργασίας, έχουν ενσωματωμένα και μερικά χαρακτηριστικά αυτής της εκμετάλλευσης, προς "χρήση" των υποκατεργασία υποκειμένων / αντικειμένων τους. Ας πούμε: το αυστηρό ωράριο / πρόγραμμα. Όμως δεν είναι από μόνο του το «πρωινό ζύνημα» (για παράδειγμα) που κάνει τον μαθητή της Α και της Β δημοτικού εργάτες. «Πρωινό ζύνημα» (και μάλιστα πολύ νωρίτερα) έχουν τόσο οι καλόγεροι όσο και οι στρατιώτες. Η θρησκεία και ο στρατός είναι δυο ακόμα συστήματα περιφρούρησης της εκμετάλλευσης της εργασίας, όμως ο καλόγερος που πηγαίνει στον όρθρο δεν είναι εργάτης!

Το τελευταίο που καθόλου δεν πρέπει να υποτιμηθεί είναι ο παράγοντας της κοινωνικής καταγωγής. Απ' το μαζικό χαρακτήρα του τον ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα περιλαμβάνει εξίσου παιδιά εργατών, παιδιά μικροαστών, παιδιά μεσοαστών, παιδιά μεγαλοαστών. Νέους και νέες δηλαδή που έχουν ανατραφεί σε συγκεκριμένα οικογενειακά / κοινωνικά περιβάλλοντα, με συγκεκριμένα αξιακά ή/και ιδεολογικά χαρακτηριστικά, κυρίως όμως με συγκεκριμένη θέση μέσα στην ιεραρχία των τάξεων. Βάσει ποιότητας λειτουργίας ο νεαρός μικροαστός ή μεσοαστός είναι τέτοιος σαν μαθητής (ή μήπως ούτε εκεί είναι τέτοιος;) αλλά γίνεται εργάτης μόλις κλείσει τα 18 του και μπει στο πανεπιστήμιο; Είναι οι εισαγωγικές εξετάσεις μια διαδικασία ταξικής εκτροπής και, ακόμα περισσότερο, ταξικής υποβάθμισης; Άλλο ένα λογικό αδιέξοδο...

η διανοητική εργασία

Ας κρατήσουμε λοιπόν σαν πρώτο συμπέρασμα το εξής. Η θέση του "εκπαιδευμένου" σαν τέτοια, όπως άλλωστε η θέση του "επισκευαζόμενου" και η θέση του "τιμωρούμενου", δεν είναι "από μόνες" τους *εργατικές*. Μπορούν, αντίθετα, να καταλαμβάνονται από μέλη οποιασδήποτε τάξης: και οι γόνοι των μικροαστών και

των μεγαλοαστών πρέπει να εκπαιδευτούν. Όπως επίσης συμβαίνει να τραυματίζονται ή να αρρωσταίνουν και οι μικροαστοί και οι μεσοαστοί. Τέλος, καμιά φορά, κάποιος απ' αυτούς μπορεί να βρεθούν και πίσω απ' τα σίδερα. Όμως αυτές οι θέσεις έχουν πράγματι σχέση με την οργάνωση της εργασίας. Θα μπορούσαμε προσωρινά αυτή τη σχέση να την ονομάσουμε "περιμετρική", όχι για να τη θεωρήσουμε "μικρής σημασίας" αλλά, αντίθετα, για να μπορούμε να αναλύσουμε τη σημασία που έχει σε "δακτύλιος" γύρω και μέσα στην εκμετάλλευση της εργασίας.

Το βασικό τώρα στοιχείο του μεγαλύτερου μέρους της "τριτοβάθμιας" ποιοτικής προετοιμασίας των δυνατοτήτων εργασίας είναι πως αφορά αυτό που λέγεται διανοητική (ή πνευματική) εργασία. Αυτός ο διαχωρισμός μεταξύ "πνευματικής" και "χειρωνακτικής" εργασίας κατάγεται οπωσδήποτε απ' τον χριστιανικό / πλατωνικό διαχωρισμό ανάμεσα στο (ανώτερο) πνεύμα και το (υποδεέστερο) σώμα, και έχει υπάρξει καιρίος στην καπιταλιστική διαίτηση διάφορων μορφών εργασίας. Το βέβαιο είναι ότι ακόμα και στις τεχνικές τριτοβάθμιες σχολές, οι εκπαιδευόμενοι δεν προετοιμάζονται ούτε προορίζονται για να δουλεύουν σαν απλοί χειρώνακες. Συνεπώς το ζήτημα της διανοητικής εργασίας (της εκπαίδευσης σ' αυτήν) είναι κεντρικό τόσο για τα πανεπιστήμια όσο και για τους φοιτητές και τις φοιτήτριες. Είναι κεντρικό πρακτικά, είναι κεντρικό ιδεολογικά.

Εδώ η ιστορία είναι αδιάψευστος μάρτυρας. Είτε αποδέχεται κανείς de facto την "υψηλότερη αξία" της διανοητικής εργασίας (σε σχέση με τη σωματική / χειρωνακτική) οπότε, με απόλυτη ακρίβεια, αποδέχεται ότι όταν αυτή (η διανοητική εργασία) θα ασκηθεί πρέπει να πληρώνεται πολύ υψηλότερα από άλλες μορφές (σωματικής / χειρωνακτικής δουλειάς)... και, κατά συνέπεια, καταλήγει σε απαιτήσεις του είδους "να μη χάσουν την αξία τους τα πτυχία μας" και σε διακρύβρεχτα φαινόμενα τύπου "g700"... Είτε δεν την αποδέχεται καθόλου, την αναλύει κριτικά (μιλάμε πάντα για την διανοητική εργασία) σαν αυτό που είναι, παραλλαγή δηλαδή του καπιταλιστικού ακρωτηριασμού σε βάρος των εργατών γενικά - οπότε κάνει μερικά αποφασιστικά και κρίσιμα βήματα για να συναντήσει, χωρίς μυθοποιήσεις, το προλεταριάτο, σαν τάξη... όταν βρεθεί να δουλεύει.

Προκύπτει από εδώ μια ιδιαίτερη παράμετρος της σχέσης του φοιτητή (σαν φοιτητή) με τους εργάτες. Κι αυτή η παράμετρος αφορά την *ποιοτική* (εν τέλει: *πολιτική*) *αντι-προετοιμασία* του σε σχέση μ' αυτό το καιρίο σημείο του (σύμφωνα με τις υποσχέσεις) μέλλοντός του. Αφορά, μ' άλλα λόγια, την ατομική, προσωπική βεβαιότητα του αν "αξίζει" πολλά (σε χρήμα, κοινωνικό status, κλπ) επειδή εκπαιδεύτηκε διανοητικά (κακώς κακώς βέβαια, αλλά αυτό είναι άλλη ιστορία). Ή αντίθετα, την πολιτική επιλογή του ότι η προσωπική του εκπαίδευση δεν συνεπάγεται σαν τέτοια "λεφτά" αλλά αποτελεσματικότερη επιστροφή των γνώσεων (που απέκτησε) προς όφελος του προλεταριάτου. Και υπάρχουν πολλοί τρόποι γι' αυτήν την επιστροφή των γνώσεων εκεί που ανήκουν!

συνεχεια στην σελ. 6

Ένα μοτίβο του συστήματος που βρισκόταν σε μεγάλη χρήση τις δύο τελευταίες δεκαετίες ήταν το **η γνώση είναι κεφάλαιο**. Τ' αφεντικά ήξεραν πολύ καλά τι εννοούσαν μ' αυτό. Η συντριπτική πλειοψηφία όμως των φοιτητών και των φοιτητριών (και όχι μόνο στην Ελλάδα) μαζί με τις οικογένειές τους το κατάλαβαν εντελώς διαφορετικά. Νόμισαν ότι σημαίνει πως *όποιος έχει σπουδάσει γίνεται de facto πλούσιος - σε φράγκα!* Λαμβάνοντας υπ' όψη τον υποχρεωτικό ανταγωνισμό του "μόνος εναντίον όλων" που είναι βασικό στοιχείο του εκπαιδευτικού συστήματος, ειδικά μάλιστα της τριτοβάθμιας και τεταρτοβάθμιας φάσης του, μπορεί κανείς εύκολα να καταλάβει το γιατί αυτή η πεποίθηση δε θα μπορούσε ποτέ να είναι εργατική! Αυτός ο "πλούτος μέσω των γνώσεων" και ειδικά μέσω των πιστοποιητικών τους (πτυχίων, master, διδακτορικών) ήταν και είναι πάντα ισχυρά ατομικός και καθόλου συλλογικός - πολύ λιγότερο της εργατικής τάξης.

το πριν και το μετά

Ενώ, λοιπόν, ο φοιτητής σαν τέτοιος δεν είναι εργάτης (μιλάμε πάντα για τους φοιτητές και τις φοιτήτριες που δε δουλεύουν στη διάρκεια των σπουδών τους• γιατί εάν δουλεύουν τότε το ζήτημα τίθεται εύλογα εντελώς διαφορετικά...) δεν είναι και οτιδήποτε άλλο! Για την ακρίβεια βρίσκεται ανάμεσα σε δύο καταστάσεις. Απ' τη μια μεριά κουβαλάει το κοινωνικό του / της παρελθόν, άρα την κοινωνική / ταξική καταγωγή και διαπαιδαγώγησή του / της. Κουβαλάει την εργατική ή μικροαστική ή μεσοαστική ή μεγαλοαστική προέλευσή του / της. Απ' την άλλη μεριά όμως έχει μπροστά την ποιοτικά επεξεργασμένη μέσω της εκπαίδευσης δυνατότητα εργασίας• και μέσω αυτής την (κατ' αρχήν τουλάχιστον) ένταξή του / της στην περιβόητη "αγορά εργασίας". Θα βρεθεί άραγε εκεί που ελπίζει, εκεί που θεωρεί ότι ταιριάζει στην ατομική "αξία" του / της; Και τι άραγε θα χρειαστεί να κάνει προκειμένου να "πετύχει";

Πράγματι, ο φοιτητής (εκείνος που δε δουλεύει) σχετίζεται με την "αγορά εργασίας" με τρεις τρόπους. Ο ένας είναι παρελθοντικός, και αφορά την κοινωνική του προέλευση και τη δουλειά - των - γονιών του. Ο δεύτερος είναι μελλοντικός, και αφορά τις ατομικές ελπίδες και ιδεολογικές πεποιθήσεις του. Ο τρίτος αφορά τους εργάτες και τις εργάτριες που συναντάει στην καθημερινή του ζωή: απ' την καθαρίστρια της πολυκατοικίας που μένει μέχρι την γκαρσόνια στα μπάρ που πηγαίνει (αν πηγαίνει...) κι απ' τον ντελιβερά που φέρνει την πίτσα μέχρι τους σκουηδιάρηδες που μαζεύουν τα σκουπίδια του. Η εργατική τάξη δεν είναι καθόλου απούσα ή αόρατη στον ορίζοντα του φοιτητή, κι αυτός έχει μαζί της διαρκώς σχέσεις, σχέσεις καθημερινές, ακόμα κι αν αυτές συμπυκνώνονται στην εξής μία στάση: πλήρης αδιαφορία και υποτίμηση.

Είναι (και) μέσα απ' αυτές τις "ανεπίσημες" σχέσεις που ο φοιτητής διαμορφώνει σε μεγάλο βαθμό την **πραγματική του σχέση** με την εργατική τάξη - και όχι μέσα από εγκεφαλικές και ιδεολογικές κατασκευές και θεωρήματα. Γιατί, κατά τα άλλα, αυτό είναι ένα

απ' τα γνωστά και παλιά ελλωτάγματα των φοιτητών, ειδικά εκείνων που αυτοχαρακτηρίζονται "επαναστάτες": ο εγωκεντρικός διανοουμενισμός τους!

Ακόμα κι εδώ υπάρχει ένα θέμα που θα αξίζει να το ονομάσουμε **ζήτημα του ταξικού ανταγωνισμού** χωρίς καθόλου να απαιτείται να θεωρηθούν οι φοιτητές (σαν τέτοιοι) εργάτες. Γιατί πως αλλιώς να εξηγήσουμε το γεγονός ότι πριν ενάμισο χρόνο θεσμοθετήθηκε και στην Ελλάδα το περιβόητο "σύμφωνο πρώτης απασχόλησης", που επιτρέπει σι' αφεντικά να πληρώνουν σχεδόν χατζιλίκι τους νέους και τις νέες κάτω από 25 χρονών, κι όμως, άκρα του τάφου σιωπή απ' όλους και όλες που θίγονται; Πως αλλιώς να εξηγήσουμε αυτήν τη σιωπή / αδιαφορία αν όχι σαν προϊόν του μεγάλου πλεονάσματος "επαναστατικού διανοουμενισμού" που υπάρχει στα ελληνικά πανεπιστήμια;

Εύκολα καταλαβαίνει κανείς (αν θέλει να καταλάβει...) **πως δε θα χρειαζόταν να αυτοχαρακτηρίζονται οι φοιτητές (και οι μαθητές) σαν εργάτες** για να έχουν ξεσκαωθεί, σε σχολεία και πανεπιστήμια, σ' έναν σκληρό αγώνα εναντίον αυτής της μαζικής εργασιακής υποτίμησης!!! Θα ήταν αρκετό να έχουν συνείδηση ότι θα γίνουν εργάτες την πρώτη μέρα σε οποιαδήποτε δουλειά• και ότι θα τους εκμεταλλεύονται πιο άγρια απο ποτέ επειδή είναι "νέοι" και "μαθητευόμενοι"!!! Εύκολα καταλαβαίνει, επίσης, όποιος θέλει να καταλάβει τι σημασία θα είχε ένας τέτοιος αποφασισμένος αγώνας για το σύνολο των ντόπιων προλεταρίων.

Αυτά θα ήταν αρκετά. Φαίνεται όμως ότι σκοντάφτουν ακόμα στην έλλειψη συνείδησης της πραγματικότητας. Κι αν αυτή η συνείδηση λείπει, τότε οι "φιλεργατικές" φαγούρες είναι μόνο η ντροπή της ιδεολογίας.

Φοιτητικές κινητο- ποιήσεις...

Το εκπαιδευτικό σύστημα, χρόνια τώρα, κι απ' ό,τι φαίνεται για αρκετά ακόμη, θα μας τραβάει μαζί του στον πάτο. Μαζί και τα μυαλά, τις σχέσεις και τη δημιουργικότητά μας. Κι ένα πράγμα είναι σίγουρο. Ότι για να διεκδικήσουμε συλλογικά τη παραμονή μας στην επιφάνεια, δεν είναι θέμα να περιμένουμε να πέσει ο τάδε ή ο δεινά υπουργός ή να ζητάμε να μη γίνουν οι πρυτανικές εκλογές.

Κρατάμε σαν δεδομένο αυτό που έχουμε πει αρκετές φορές στο παρελθόν, ότι δηλαδή η εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες της έχει, και με καπιταλιστικούς πλέον όρους, φάει τα ψωμιά της. Και ότι σαν υποκείμενα που δρουν μέσα στο εκπαιδευτικό σύστημα, με «κακό σκοπό», μπορούμε να βρούμε αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα «αντί» για να σκαλίσουμε, όσον αφορά τη δομή και τον γνωσιολογικό, ιδεολογικό ή πειθαρχικό χαρακτήρα του εκπαιδευτικού συστήματος.

Μέσα σ' αυτά, όμως, σίγουρα δεν είναι οι όποιες αντιδράσεις γίνονται και κινούνται σε τόνους υπεράσπισής και της συντήρησής της εκπαίδευσης ως έχει, κάτι που μπορούμε αντίθετα να το δούμε και σαν συνενοχή στο υπάρχον, ενάντια σε κάτι καινούργιο και «χειρότερο» από το τελευταίο, που είναι όμως κι αυτό με τη σειρά του χειρότερο από το προτελευταίο κλπ. Μπορούμε όμως να φανταστούμε πόσο διαφορετικά θα ήταν τα υποκείμενα που θα τριγυρνούσαν στους διαδρόμους και στις αίθουσες των σχολείων (ναι των σχολείων!) και των πανεπιστημίων, αν αυτά, με συνείδηση του πεπαιωμένου των γνώσεων του εκπαιδευτικού, σε σχέση με το internet και τις νέες τεχνολογίες, και εν γνώσει της τρομερής ικανότητας του να παράγει στεγνά μυαλά και βλακεία, διεκδικούσαν πράγματα που αντιτίθενται σε αυτή τη σαπίλα. Αν και αυτά έχουν γίνει στο παρελθόν και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, μιλάμε τώρα για μια υποθετική φανταστική περίπτωση, γιατί, με την κατάσταση που έχουμε μπροστά μας, μοιάζουν πολύ μακρινά.

Φανταστείτε, λοιπόν, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια, και αντίστοιχα τους μαθητές και τους φοιτητές, αντί να μιλάνε για συντεχνιακές ασυναρτησίες όπως το «πτυχία με αξία-δουλειά με δικαιώματα», να κάνουν κριτική στα μαθήματα που διδάσκονται. Όχι μόνο στο περιεχόμενο, αλλά και στο πως αυτά διδάσκονται. Και πόσο διαφορετικές θα μπορούσαν να είναι οι σπουδές στην τάδε ή στην δεινά σχολή και πόσο διαφορετικό το σχολείο, εάν υπήρχαν υποκείμενα που διεκδικούσαν συλλογικά να υπάρχουν μαθήματα ή, πιο σωστά, να έχουν στόχο τα μαθήματα το λέμε κι έτσι - να σώσουν τα μυαλά, να ενισχύσουν την κριτική/αναλυτική σκέψη. Πόσο διαφορετικό θα ήταν, εάν διεκδικούσαν να είναι έτσι τα μαθήματα που θα έχουν στόχο μια συνολικότερη παιδεία-εκπαίδευση ή στο κάτω-κάτω ότι θέ-

λουν ή πιστεύουν οι φοιτητές-μαθητές πως τους είναι χρήσιμο.

Φανταστείτε ακόμα, πόσο διαφορετικά θα ήταν τα σχολεία και τα πανεπιστήμια, αν οι εμπλεκόμενοι σ' αυτά είχαν διάθεση να διακόπτουν την ομαλή και νεκρή λειτουργία τους, χωρίς χαρτί από τον πρόεδρο, και να βάζουν μέσα στους χώρους και στους χρόνους τους πράγματα και καταστάσεις που θέλουν και χρειάζονται. Πράγματα και καταστάσεις που παίρνουν πίσω κλεμμένες γνώσεις, σχέσεις και δημιουργικότητες. Αυτό που ονομάζουμε σαμποτάζ και αυτοαξιοποίηση και το έχουμε αναφέρει σαν πρακτική-εργαλείο και σε άλλο τεύχος, έχει τόσες διαφορετικές εφαρμογές όσες και οι περιπτώσεις που μπορεί να εφαρμοστεί. Από την κατάληψη ενός χώρου ή ενός κτιρίου και την μετατροπή του σε αυτό που έχουν ανάγκη ή επιθυμούν οι καταληψίες μέχρι τη διακοπή μαθημάτων και την παρέμβαση με στόχο την κριτική σε αυτά, στους σκοπούς και στα περιεχόμενα τους, ή την εξύβριση του καθηγητή ή και τα δύο. Αυτά όμως με τη λογική ότι τα υποκείμενα δεν περιμένουν από κάποιον να τους εκπληρώσει κάποια αιτήματα, αλλά λειτουργούν άμεσα με τις σχέσεις που έχουν διαμορφώσει και παρεμβαίνουν μέχρι εκεί που μπορούν.

Και φανταστείτε επίσης, πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα στα πανεπιστήμια και στα σχολεία, αλλά και στο χώρο της εργασίας, αν αυτοί και αυτές που δρουν εκεί είχαν τα μάτια τους κι έξω από αυτά. Αν είχαν στις προτεραιότητές τους να στέκονται και δίπλα στους εργάτες κι αν είχαν την συνείδηση να κατεβαίνουν στο δρόμο και για συλλογικά ζητήματα, όπως ο νόμος για τον μισθό μαθητείας, και όχι για ξεπεσμένες και ξεπερασμένες συντεχνιακές διεκδικήσεις, όπως το πτυχία με αξία - δουλειά με δικαιώματα.

Αυτά που αναφέρουμε στις τρεις τελευταίες παραγράφους θεωρούμε πως μπορούν να είναι συμπληρωματικά το ένα με το άλλο κι όχι ανταγωνιστικά. Όλα έχουν στο κέντρο τους τις σχέσεις αυτών των υποκειμένων και το πώς αυτές αναπτύσσονται κι εξελίσσονται μέσα απ' αυτά. Σε καμία περίπτωση όμως δε μιλάμε για συντεχνιακές, παραταξιακές και φεουδαρχικές πρακτικές. Αν μας φαίνεται δύσκολο να λειτουργούμε έτσι, τότε πόσο, όχι μόνο ουτοπικό, αλλά και σάπιο είναι το - τόσων μα τόσων χρόνων - «δεν υποχωρούμε αν δεν δικαιωθούμε» μπροστά από το υπουργείο περιμένοντας να παραιτηθεί ο τσάρος. Μιλάμε για την, όχι μοναδική, αλλά επικρατέστερη εικόνα των φοιτητικών κινήσεων-διεκδικήσεων από περισσότερο ή λιγότερο εξτρεμιστές διαδηλωτές-καταληψίες, που έχει όμως σαν υπόβαθρο, όχι συντροφικές σχέσεις, αλλά όλες τις παραταξιακές και κομματικές συμμαχίες, τους πολιτικαντισμούς στις συνελεύσεις, τα πισώπλατα μαχαιρώματα και τα όλο και πιο δεξιά αιτήματα για να διασφαλιστούν τα εκάστοτε τσιφλίκια.

Ο εχθρός μας είναι εδώ

Σίγουρα κάτι θα έχετε ακούσει για τα σύνορα του Έβρου το τελευταίο χρόνο. Υπάρχει "πρόβλημα", λέει η κυρίαρχη αφήγηση, γιατί οι περισσότεροι "λαθρομετανάστες που μας απειλούν" περνούν από εκείνα τα ανατολικά σύνορα του ελληνικού κράτους, διασχίζοντας το ποτάμι κατά εκατοντάδες κάθε μέρα. Πέρα όμως από την φυσική παρουσία του στρατού, της αστυνομίας και (ηρόσφατα) της ευρωπαϊκής συνοριοφυλακής (του FRONTEX) για την φύλαξη τους και την βίαιη αναχαίτιση των μεταναστών με όλα τα μέσα, προγραμματίζεται (και οδεύει προς ολοκλήρωση) η **κατασκευή ενός φράχτη αποτροπής στο χερσαίο τμήμα των συνόρων μήκους 10,3 χλμ.** Πλάι σε αυτόν θα στηθεί και ένα σύμπλεγμα θερμικών καμερών, με αποτέλεσμα ένα αυτοματοποιημένο σύστημα επίτηρησης των συνόρων με όλα τα σύγχρονα μέσα. Μάλλον μπορείτε να μαντέψετε τι θα ανικνεύει, τότε θα προειδοποιεί και ποιοι θα αναλαμβάνουν δράση. Μπορούν όμως οι στρατόμαχοι να κατασκευάσουν αυτό το σύστημα επίτηρησης ή μήπως κάποιος πιο ειδικός θα πρέπει να αναλάβουν αυτή την "καθαρή δουλειά"; Ποιοι καλούνται λοιπόν να συμπράξουν σε αυτές τις **δολοφονικές επιχειρήσεις** στα σύνορα με τις **επιστημονικές γνώσεις** τους και με ποιο τρόπο;

Η αντιμεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους και το δεύτερο μέτωπο του πολέμου στα σύνορα του έβρου

Λίγα λόγια πρώτα για το τι συμβαίνει στα σύνορα, αν και έχουν ειπωθεί και αλλού* πιο αναλυτικά. Η αντιμεταναστευτική πολιτική αυτού του κράτους τείνει στην ολοένα και μεγαλύτερη στρατιωτικοποιημένη διαχείριση των μεταναστών που καταλήγουν, μετά από μια μεγάλη πορεία θανάτου, στα πρώτα ευρωπαϊκά σύνορα, τα ελληνικά. Και τι έχουν αποφασίσει τα ευρωπαϊκά κράτη; Ότι η Ευρώπη-φρούριο πρέπει να συνεχίσει το έργο που έχουν ξεκινήσει στις πατρίδες των μεταναστών οι ευρωπαϊκοί στρατοί, μεταξύ των οποίων και ο ελληνικός. Η μεσόγειος έχει μετατραπεί σε μια μεγάλη τάφρο και τα χερσαία σύνορα (σε Ελλάδα και Ισπανία) σε τείχη, όπου οι στρατιώτες και οι αστυνομικοί, έχοντας στα χέρια τους τα πιο σύγχρονα μέσα, έχουν νομιμοποιηθεί σχεδόν για τα πάντα. Σωστά έχει ονομαστεί όλο αυτό σαν δεύτερο μέτωπο των εξελισσομένων επεμβάσεων των δυτικών κρατών στην νοτιοανατολική Ασία και όχι μόνο. Αυτό το δεύτερο μέτωπο που περιγράφουμε, στην Ελλάδα αφορά τον Έβρο και τα νησιά του Αιγαίου. Και εκεί ακριβώς σπίνονται καθημερινά οι στρατιωτικοί - αστυνομικοί μηχανισμοί, μαζί με τον Frontex, και "επαναπροωθούν", δολοφονούν δηλαδή, με κάθε μέσο που διαθέτουν.

Μιλώντας βέβαια για την Ελλάδα, δεν αναφερόμαστε απλώς σε ένα κράτος. Αναφερόμαστε σε ένα κοινωνικό σχηματισμό. Πράγματι, αυτός ο εξελισσόμενος πόλεμος, με ολοένα και μεγαλύτερη ένταση και με περισσότερα μέσα και πόρους εναντίον των μεταναστών, απαιτεί να συστρατευθεί υπέρ του το σύνολο της κοινωνίας. Και με αυτό εννοούμε, πρώτον, ότι το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας πρέπει να καταλάβει τον μετανάστη εργάτη, που εισέρχεται από τα ανατολικά σύνορα, ως "εθνική απειλή", ως φορέα δυστυχίας και αρρώστιας που πρέπει να αναχαιτιστεί. Δεύτερον, ότι, λόγω αυτού, πρέπει να νομιμοποιηθεί έως και ο πιο βίαιος μηχανισμός που διαθέτει το κράτος, ο στρατός, για το σκοπό της αναχαίτισης, προφανώς με στρατιωτικούς όρους. Τρίτον, και σημαντικότερο, ότι θεσμοί, πολίτες και άλλοι "πολιτικοί" φορείς (ΜΚΟ, υπηρεσίες περιθάλψης υπουργείου υγείας κ.α) πρέπει αυτομόνη να συμπράξουν και να δουλέψουν υπέρ των σχεδίων που έχουν εκπονήσει οι στρατιωτικοί - αστυνομικοί μηχανισμοί για αυτόν τον εξελισσόμενο πόλεμο.

Ανακεφαλαιώνοντας όσα αναφέραμε, το δεύτερο αυτό πολεμικό μέτωπο στα σύνορα του ελληνικού κράτους δεν είναι μόνο μια στρατιωτική επιχείρηση, αλλά μια κοινωνική σχέση. Σχέση στην οποία **εμπλέκεται δηλαδή η κοινωνία**, ακόμα και τα "πολιτικά" - μη στρατιωτικά τμήματά της, με ποικίλους και αντιφατικούς τρόπους. Από την αναπαραγωγή της κυρίαρχης πολεμικής ιδεολογίας μέχρι τη συστράτευση στην πολεμική μηχανή, με διαφόρους καινοτόμους τρόπους, ανθρώπων, κοινωνικών ομάδων και θεσμών, αλλά και, εν δυνάμει βεβαία, την (μειοψηφική) άρνηση αυτής της στρατιωτικής σχέσης.

* στην εκδήλωση στις 4/4 που διοργάνωσε το antiifa community με θέμα την αντιμεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους, αναλύθηκε και συζητήθηκε εκτενώς η περαιτέρω διαχείριση του δεύτερου κύματος μεταναστών από τις εμπόλεμες ζώνες του πλανήτη.

Υποσημείωση : η στρατιωτικοποίηση της έρευνας των [δημοσίων] πανεπιστημίων

Κοιτώντας τις προεκτάσεις αυτού του ζητήματος στο τομέα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, θα αναφερθούμε πρώτα σε κάτι γενικό, που έχει αναλυθεί από συντρόφους στο παρελθόν. Η σύντομη έρευνα, που έγινε με πρωτοβουλία της "*συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη*" τον Ιούνιο του 2007, δεν αφήνει καμία αμφιβολία: η στρατιωτικοποίηση του ρετιρέ της εκπαίδευσης, των ερευνητικών και των μεταπτυχιακών, είναι προχωρημένη. Στην Ελλάδα, όπως και στον αναπτυγμένο καπιταλισμό, τα πιο καλά χρηματοδοτούμενα προγράμματα ερευνών μέσα και γύρω από τα δημόσια πανεπιστήμια και οι πιο ελπιδοφόρες καριέρες χτίζονται στη στοργική αγκαλιά του στρατιωτικού συμπλέγματος.

Πρόκειται για μια σχέση που έχει αναπτυχθεί σε βάθος χρόνου και έχει ως φορείς τους

Γή πόσο απέχουν τα σύνορα του Έβρου από τα εργαστήρια της Πολυτεχνειούπολης

καθηγητές, τους μηχανισμούς του στρατού και της αστυνομίας και τους διαφόρους αιζέντρες της "ασφάλειας". Οι δυο τελευταίοι έχουν αποδειχθεί **Βασικοί χρηματοδότες και οργανωτές** της αναβαθμισμένης πνευματικής εργασίας σε κάθε τομέα γνώσης, και διαρκώς διαθέσιμοι αποδέκτες των πορισμάτων της οποιασδήποτε έρευνας. Η περαιτέρω **στρατιωτικοποίηση των ερευνών** και η συγκέντρωση των αποτελεσμάτων τους είναι το επιθυμητό γι' αυτούς αποτέλε-

σμα και αυτό επιτυγχάνεται μέσω και των (απεριορίστων) χρηματικών πόρων που διαθέτουν. Η ροή των χρημάτων προς τα ερευνητικά πανεπιστημιακά ινστιτούτα, τα διάφορα think tank και τις χιλιάδες κρατικές επιτροπές δείχνουν πώς επιβάλλεται η αναδιάταξη των περιεχόμενων και των σκοπών της κάθε έρευνας σε όλα τα γνωστικά πεδία. Αυτό είναι μια γενική, επιβεβαιωμένη τάση στα αναπτυσσόμενα δυτικά κράτη.

Η ευκαιρία της εμπλοκής στο πόλεμο του ελληνικού κράτους...

Μπροστά σε αυτήν την "ευκαιρία" για δουλειές που ανοίγει η στρατιωτική διαχείριση των μεταναστευτικών ροών από τα ελληνικά ανατολικά σύνορα, οι καθηγητές των πανεπιστημίων που είναι κοντά σε αυτούς τους μηχανισμούς θα παρέμεναν αδιάφοροι ή εχθρικοί; Τα ινστιτούτα, οι εταιρείες μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα (αλίμονο!), που έχουν στηθεί γύρω από τα πανεπιστήμια, θα έμεναν αμέτοχα μπροστά στη δυνατότητα να φανούν χρήσιμα στην πατρίδα τους σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς; Προφανώς το αντίθετο συνέβη. Πόσο άραγε κονταροχτυπήθηκαν για να αρπάξουν την ευκαιρία να αναλάβουν μέρος στο έργο κατασκευής του φράχτη στον Έβρο για την "παρεμπόδιση εισόδου στη χώρα των λαθρομεταναστών" και "της επιτήρησης των συνόρων"; **Όσοι πιο πολλοί μπορούσαν φυσικά.**

Έτσι, όταν στις 6/9/11, ο υπουργός δημόσιας τάξεως ανακοίνωνε στο υπουργικό συμβούλιο το ολοκληρωμένο πρόγραμμα διαχείρισης των συνόρων για την αντιμετώπιση της "παράνομης μετανάστευσης", είχε κυλήσει

πολύ νερό στο αυλάκι της ιδεολογίας για την στρατιωτική διαχείριση των μεταναστών και τον σχεδιασμό των διαδικασιών και των φορέων που θα την έφεραν σε πέρας. Μεταξύ άλλων, έλεγε ο υπουργός: *"Πέραν από την κατασκευή του φράχτη στο χερσαίο τμήμα των ελληνοτουρκικών συνόρων μήκους 10,3 χλμ, θα γίνει και εγκατάσταση συστήματος αυτοματοποιημένης επιτήρησης των συνόρων με χρήση θερμικών καμερών... και το έργο υλοποιείται σε συνεργασία με το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο"*. Έχει σημασία που ο υπουργός επικαλείται το συγκεκριμένο ίδρυμα σαν αυτό που θα διασφαλίσει την ποιότητα του έργου, ανταποκρινόμενο στις απαιτήσεις των φοβισμένων υπηκόων, που απαιτούν τη μεγαλύτερη δυνατή αποτελεσματικότητα. Οι πελάτες ζητούν ασφάλεια και έχουν τις μέγιστες απαιτήσεις από το κράτος. Και έτσι τελικά, κουρδίζουν και αυτοί την πολεμική μηχανή, έχοντας γίνει ήδη μέρος της σχέσης που την στηρίζει.

...και ο τρόπος που αυτός επιτεύχθηκε από τα πανεπιστημιακά ινστιτούτα.

Φυσικά, πριν την ανακοίνωση, η μεθόδευση της δουλειάς, που τελικά κάποιος πρέπει να κάνει, είχε ξεκινήσει. Στις 29/04/2011, ανακοινώνεται η επίσημη διακήρυξη του διεθνούς ανοικτού διαγωνισμού *"Για την προμήθεια, εγκατάσταση και παράδοση σε λειτουργική κατάσταση ηλεκτρονικού εξοπλισμού επιτήρησης στο πλαίσιο σύμβασης παροχής υπηρεσιών προς 3ο μέρος* (εννοεί το υπουργείο δημόσιας τάξης) *από το ΕΠΙΣΕΥ-ΕΜΠ"* με προϋπολογισμό 600.000 ευρώ. Το Ερευνητικό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο Συστημάτων Επικοινωνίας και Υπολογιστών του ΕΜΠ είναι ένα από τα πολλά ερευνητικά πανεπιστημιακά ινστιτούτα του ιδρύματος. Είναι ένα ΝΠΙΔ, κοινωφελούς (αν μη τι άλλο) ενδιαφέροντος και είναι συνδεδεμένο με το τμήμα των ηλεκτρολόγων μηχανικών και μηχανικών υπολογιστών (ναι, αυτό που θέλει πολλά μόρια για να μπει.) και του εργαστηρίου Εικόνων και Συστημάτων Πολυμέσων.

Ο ερευνητής, λοιπόν, **Φοίβος Μυλωνάς**, υπό την επίβλεψη του καθηγητή **Στέφανου Κόλλια**, ανέλαβε να βγάλει τις τεχνικές προδιαγραφές, να ορίσει τους όρους και το χρονοδιάγραμμα υλοποίησης του έργου. Ο καθηγητής θα έχει ρίξει ήδη τα γνωστά του τηλέφωνα στο υπουργείο, στους στρατόματους για τις συνεννοήσεις και στις εταιρείες που θα ενδιαφερθούν καταθέτοντας προσφορές. Ο ερευνητής συζητάει τα προβλήματα που μπορεί να προκύψουν αν οι κάμερες δεν εγκατασταθούν σωστά, αν δεν θα βρίσκουν αυτούς τους εγκληματίες έγκαιρα, αυτούς που "μας" απειλούν, με τους υπόλοιπους μεταπτυχιακούς ή ακόμα και με κοντινούς τους προπτυχιακούς που έχουν αναλάβει καμιά εργασία στο εργαστήριο του κυρίου καθηγητή. Σχεδόν όλοι αυτοί αμείβονται (οι προπτυχιακοί μόνο αρκούνται στα όνειρα μελλοντικής ανέλιξης) από το υπουργείο για τις υπηρεσίες τους και το γνωρίζουν. Αν και δια-

μορφώνουν αυτήν την πολεμική πραγματικότητα γύρω τους, αρνούνται επίμονα, όχι να συμμετάσχουν αλλά να συνειδητοποιήσουν ότι είναι μέρος κάποιου πολέμου που τους αφορά.

Ακόμα και όποιοι από αυτούς - τους ερευνητές, τους μεταπτυχιακούς, τους προπτυχιακούς - βρέθηκαν εκεί στα σύνορα για να "αξιολογήσουν την απρόσκοπτη ορθή λειτουργία" από την 1η Νοεμβρίου ως την 1η Δεκεμβρίου, παρά τους **δεκάδες πνιγμούς και θανάτους**, που ποτέ δεν θα μάθουμε στα αλήθεια το εύρος τους μιας και τα ποτάμια παρασέρνουν και ξεβράζουν τα πώματα πάντα πολύ μακριά μας, **δεν είδαν, δεν άκουσαν και απλά έκαναν την δουλειά τους**. Οι ζωές των μεταναστών εργατών απεργών πείνας στο μικροσκόπιο του επιστήμονα πριν το σκόπευτρο του στρατόματους.

Επιπλέον των όσων αναφέρουμε, αλλά χωρίς να επεκταθούμε τόσο, είναι ότι, την Τρίτη 10 Ιανουαρίου, ο ίδιος ο υπουργός, μαζί με αρκετούς αξιωματικούς της αστυνομίας και του λιμενικού, παρουσίασε τη μελέτη που έκανε το Κέντρο Μελετών Ασφάλειας, επίσημο think tank του υπουργείου δημοσίας τάξης, για τη λειτουργία του Εθνικού Συντονιστικού Κέντρου Επιτήρησης και Ελέγχου Συνόρων, με συνολική χρηματοδότηση 250 εκ. ευρώ. Και μαντέψτε ποιος είναι ο πρόεδρος του ΚΕΜΕΑ. Ο **Μιχάλης Τσιονιζέλης**, καθηγητής του ΕΚΠΑ και Κοσμήτορας της Νομικής σχολής, του οποίου η συνεισφορά στην **εκδίωξη των 300 μεταναστών εργατών απεργών πείνας** από τη νομική, στις 27/1/11, ήταν κάτι παραπάνω από ανεκτίμητη. Και με βάση τις συχνές συναναστροφές του, θα έγινε και πολύ εύκολα, σε συνεννόηση με τους υποστρατήγους που μοιράζονται μαζί του τις θέσεις στο ΚΕΜΕΑ εκεί στη Κατεράκη. What a beautiful world, δε συμφωνείτε;

Προς τα πού φυσάει ο άνεμος το φθινόπωρο: (νομίζω ότι είδα τα φύλλα να πηγαίνουν προς τα κει!)

Τώρα αν σας πεί στο νου ότι, στις 6/9, ταυτόχρονα με τις πρώτες δηλώσεις του Παπουτσιά, είχε ξεκινήσει ήδη το νέο επεισόδιο του "ένδοξου" **φοιτητικού κινήματος** προς τη σύγκρουση με το υπουργείο παιδείας για τη "μεταρρύθμιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης", και επομένως ότι θα ήταν μια χρυσή ευκαιρία αντιπαράθεσης του και με τις προεκτάσεις της πολεμικής μηχανής στα μετόπισθεν, ξανασκαφεύετε το καλά. Δεν υπήρξε **καμία απολύτως στόχευση** από τους καταληψίες ενάντια στις διαδικασίες και τους θεσμούς του πανεπιστημίου που, όπως αναφέραμε παραπάνω, έχουν εμπλακεί στους σκοπούς του υπουργείου δημόσιας τάξης. Οι προοπτικές θα μπορούσαν να είναι είτε να ανακοπούν προσωρινά αυτές οι διαδικασίες είτε τουλάχιστον να συζη-

τηθούν εκτενώς οι παράμετροι που αφορούν τις έρευνες που γίνονται στις σχολές και πως εμπλέκονται σε αυτές καθηγητές και φοιτητές, αλλά, απ' όσο γνωρίζουμε, πέρασαν όλα αυτά, για άλλη μια φορά, παντελώς απαρατήρητα. Έτσι, η ρητορική υπέρ της σωτηρίας του δημόσιου πανεπιστημίου, απ' το στόμα όλων των φορέων του ενωμένων σαν μια γροθιά, λειτούργησε μια χαρά υπέρ και της απόκρυψης των δουλειών που κάνουν οι καθηγητές του μέσα σε αυτό, πλέον ανενόχλητοι, αφού κι αυτοί τάχθηκαν κατά των αλλαγών του νόμου. Και αυτό το τελευταίο μας αφορά όλους, γιατί ο **εχθρός είναι και μέσα στο πανεπιστήμιο**, στις διπλανές πόρτες από τα αμφιθέατρα και στα διπλανά έδρανα, και φυσικά μέσα στο άσυλο, ας μην ξεχνιόμαστε.

Η αλλαγή του φορντικού μοντέλου καπιταλιστικής οργάνωσης της παραγωγής, εκφράστηκε χωρικά και μέσω της πολεοδομίας. Σε συνδυασμό με την αφομοίωση των κινήματων του '60 και του '70 η νέα πολεοδομία, η μεταμοντέρνα πολεοδομία θα απέρριπτε το zoning*, θα διεκδικούσε μία πόλη πολύχρωμη, φιλική, με πολλές επιλογές για τον κάτοικο, με μέριμνα για τον ελεύθερο χρόνο. Μία πόλη διαδικτυακή. Μια νέα πόλη. Φυσικά, μιλάμε πάντα για την επίσημη Πολεοδομία των καπιταλιστικών πόλεων, όπου όλα αυτά θα μεσολαβούσαν από το εμπόρευμα και την κατανάλωσή του.

Τα χαμένα κάθε της πόλης

Η εποχή λοιπόν είχε αλλάξει. Αυτό ήταν το σίγουρο. Και η Αρχιτεκτονική έπρεπε να βρει κάποιο τρόπο να συνεχίσει να παραμένει σύγχρονη. Συνδέθηκε, λοιπόν, με τα νέα τεχνολογικά μέσα, και πιο συγκεκριμένα με τον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Οδηγήθηκε στο να γίνεται νοητή μέσω απεικονίσεων και όχι βιωμάτων. Σαν φωτογραφίες. Σαν ένα σενάριο. Το εμπόρευμα αποτέλεσε τη μεγαλύτερη αλήθεια για την κοινωνία και η χωρική του έκφραση το μοναδικό "σενάριο" (επίσημο τουλάχιστον) για την πόλη.

Μπορεί οι αρνήσεις των δεκαετιών 60-70 να μπόρεσαν να διαβάσουν την πόλη, αφού σε μεγάλο βαθμό τη διαμόρφωναν κίολας, όταν όμως δέλπνε η μεταμοντέρνα Πολεοδομία να επέμβει σ' αυτή, σαν οργανωμένη πια καπιταλιστική απάντηση για τη δημιουργία της "νέας πόλης", δυσκολεύτηκε. Και ακόμα δυσκολεύεται, αφού παραμένει αδύναμη να τη αντιληφθεί. Αυτό θα μπορούσε να το περιμένει κανείς, αν λάμβανε υπόψιν του τα μέσα που χρησιμοποιεί. Για τη μεταμοντέρνα πολεοδομία και γενικότερα την αρχιτεκτονική, η πόλη, γίνεται νοητή σαν μέσα από μία κινηματογραφική καταγραφή. Μπορεί η πολεοδομία να προσπάθησε να κρύψει την αυστηρότητα και τη βία της, χρησιμοποιώντας ένα πιο ευαίσθητο μεταμοντέρνο λεξιλόγιο, αυτό όμως δε σημαίνει ότι κατάφερε να την εξαλείψει (ούτε καν ότι σκόπευε σε κάτι τέτοιο). Η βία συνεχίζει να υπάρχει στις αφαιρέσεις και στις συμβάσεις του σεναρίου και του μοντάζ της κινηματογραφικής καταγραφής.

Η καταγραφή αυτή, έχει συγκεκριμένους κανόνες. Το "σενάριο" είναι απόλυτο και θα συμπεριλαμβάνει μόνο όσους θεωρούνται χρήσιμοι για να το επανδρώσουν. Το βίωμα της πόλης θέλει να αποτελείται από στιγμές, τα highlights του εμπορεύματος εν προκειμένου. Ένας χρόνος "μονταρισμένος", δίχως συνέχεια. Όμως, η πόλη συμβαίνει ταυτόχρονα και σε διαφορετικά σημεία. Από διαφορετικά υποκείμενα με συμφέροντα, πεποιθήσεις και επιθυμίες αντικρουόμενες και συγκλίνουσες. Ένα κουβάρι μπερδεμένο μεταξύ του, κάθε στιγμή διαφορετικό.

Μια μεταμοντέρνα περιγραφή της υπαρκτής διαδρομής ηλεκτρικός Θησείου- πλατεία Κεραμεικού, μέσω του πεζοδρόμου της Ερμού, θα ακουγόταν κάπως έτσι: ο σύγχρονος, μέσος κάτοικος αξιοποιώντας τον ελεύθερό του χρόνο, μια Κυριακή πρωί ξεκινάει από τον ηλεκτρικό του Θησείου και κατφορίζει τον πεζόδρομο της Ερμού, περνώντας μέσα από τις μυρωδιές νερατζιών και περπατάει σε κατάλληλα διαμορφωμένες λιθόστρωτες διαδρομές.

Με την δική του πορεία, ακολουθεί και την ορισμένη διαδρομή της πόλης, συναντώντας από αρχαία μνημεία (νεκροταφείο Κεραμεικού), μέχρι τη σύγχρονη έκφραση των graffiti (αποθήκες του ΟΑΣΑ και περίξ). Στο τέλος αυτής

της περιπλάνησης, θα κατευθυνθεί προς την πλατεία Κεραμεικού, ώστε να απολαύσει τον καφέ του διαβάζοντας free press, διαλέγοντας κάτι από αυτά που του προτείνονται για τη συνέχεια της μέρας του. Είναι προφανές πως σε ένα τέτοιο "σενάριο", όπου βασιλεύει η κατανάλωση και η ασφάλεια, δε θα χωρούσαν τσιγγάνοι, πομάκοι, μετανάστες και άλλες φιγούρες υποβαθμισμένες στα μάτια του σκηνοθέτη και του καταναλωτή. Τέτοιες φιγούρες όμως υπήρχαν και στον πεζόδρομο και στην πλατεία Κεραμεικού. Και απομακρύνθηκαν από εκείνο το σημείο της πόλης, βία και αθόρυβα από τις επίσημες αρχές ή τις ανεπίσημες μαφίες των real estate. Μέσα στην παραπάνω κινηματογραφική αφήγηση, αυτός ο βίαιος διωγμός προηγούμενων κατοίκων μιας περιοχής για να γίνουν τα σπίτια τους καφετέριες και lofts, χάνεται. Οι κοινωνικοί λόγοι για τους οποίους αυτοί είχαν εγκατασταθεί εκεί, όπως τα κάποτε φτηνά ενοίκια και η δουλειά στο παλιό εργοστάσιο γκαζιού χάνονται και πάλι. Φαίνεται παράταιρο το να βρίσκονται εκεί. Έχουμε να κάνουμε όμως με ολοκληρωτική απομάκρυνση αυτών των υποκειμένων από το σημείο της πόλης; Αντίθετα με τη μοντέρνα πολεοδομία, η μεταμοντέρνα θα αφήσει κάνα-δυο οικογένειες προηγούμενων κατοίκων, έτσι για να διατηρήσει την ατμόσφαιρα, γιατί πάνω απ' όλα χαρακτηρίζεται από ευαισθησία. Θα μείνουν, ωστόσο, σαν αναπαραστάσεις του παρελθόντος, δίχως την κοινωνική τους ταυτότητα. Τελικά, ένα κομμάτι της ιστορίας της πόλης θα χαθεί στο μοντάζ του νέου σεναρίου που έφτιαξε η μεταμοντέρνα πολεοδομία, για τα αφεντικά της, κρατικά και παρακρατικά.

Αν ο σκοπός είναι να επέμβει κανείς με άλλους όρους στην πόλη και να την αλλάξει, βασίζόμενος καθαρά σε μια κινηματογραφική αντίληψη, θα βλέπει συνεχώς αυτό που θα θέλει να δει. Την εικόνα, την αναπαράσταση. Δίχως την ουσιαστική υλική της έκφραση, τη σχέση αίτιου-αιτιατού, μιας λογικής συνέχειας στο πεδίο της πόλης. Οι νίκες και ήττες θα έχουν (και απ' ό,τι φαίνεται ήδη έχουν) όρους εφέ και όχι σκέψης και κριτικής σύνδεσης με τα γεγονότα. Όλα θα είναι ίσης σημασίας, όλα επιτακτικά, όλα για πρώτη φορά: το Γκάζι: ένα μέρος για να ξεσκάσουν οι καταναλωτές, ο Κεραμεικός: ένα μέρος για τους καλλιτέχνες και τις γκαλερί τους, η Ερμού: ένας δρόμος για να κάνεις τα ψώνια σου, το Ιστορικό Τρίγωνο: η καρδιά της Αθήνας, το νέο νταουντάουν. Το κάθε μέρος ένας σαφής χαρακτηρισμός, μία εικόνα του τί μπορείς να κάνεις εκεί. Όλα ορισμένα, όλα διαχωρισμένα.

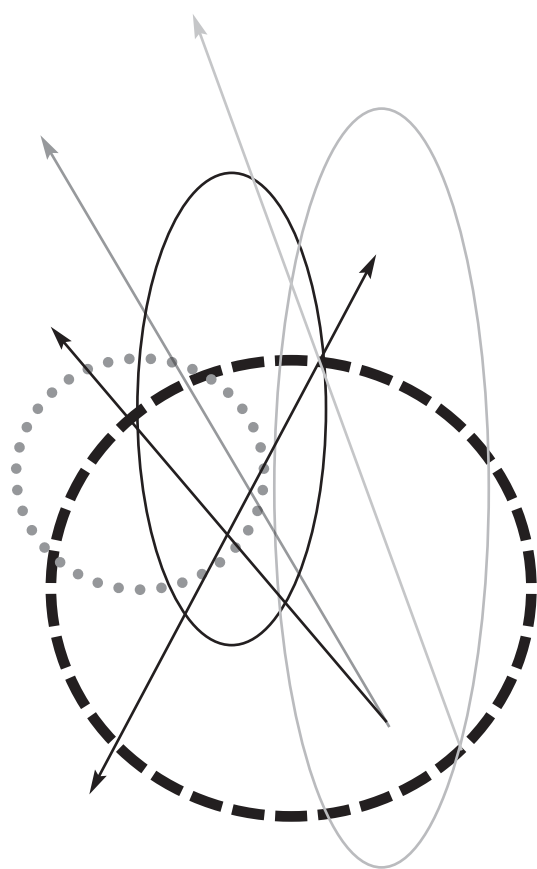
Με τέτοιους όρους όμως μην ξεχνάμε ότι στέκεται αδύνατη η σύλληψη της πολυπλοκότητας της πόλης, η ανάγνωση του τί συνέβη και τί θα ακολουθήσει, όχι μόνο για εμάς αλλά ακόμα περισσότερο για όσους "επαγγελματίες πολεοδομικού σχεδιασμού" υποστηρίζουν ότι παράγουν τις ιδανικές, επιστημονικές προτάσεις που εφαρμοζόμενες θα ελέγξουν και θα καθορίσουν την πορεία της.

*πολεοδομικός όρος, ο οποίος περιγράφει την πόλη χωρισμένη σε λειτουργίες: κατοικία, εμπόριο, διασκέδαση, υπηρεσίες. Οι λειτουργίες αυτές τοποθετούνται στο χώρο σε μορφή ζώνης. Στο κέντρο της πόλης βρίσκονται οι υπηρεσίες, περιμετρικά το εμπόριο, η ψυχαγωγία και τέλος η κατοικία.

περάστε απ' το λογιστήριο παροικιαλώς

Αν η συσσώρευση χρημάτων, εμπορευμάτων, γνώσης και πληροφοριών αποτελεί τη μισή αξία κάθε αφεντικού που σέβεται τον εαυτό του, σίγουρα τότε η άλλη μισή αποτελείται από τη διαχείριση και τον έλεγχο του κάθε τι που έχει συσσωρευθεί μέσω συγγών και με απόλυτη ακρίβεια υπολογισμών, που διαρκώς θα επαληθεύονται. Οι υπολογισμοί αυτοί υποδλώνουν τις διαχρονικές προθέσεις των αφεντικών. Προθέσεις οι οποίες έχουν σκοπό, πρώτον, τη διαιώνιση της φυσικής ύπαρξής τους μέσω της διαρκούς μεγέθυνσης των υλικών απολαβών τους και δεύτερον, και ίσως σημαντικότερο, την εδραίωση της εξουσίας τους στους από κάτω ως σχέση που δεν εξαρτάται από πρόσωπα. Σχέση που αποτελεί το δομικό λίθο της εκμετάλλευσής μας από τα αφεντικά αυτού του κόσμου. Οι υπολογισμοί αυτοί που μεταφράζονται σε λογιστικά μεγέθη όπως οι ισολογισμοί, οι καταστάσεις μισθοδοσίας, κ.α. και είναι απόλυτα κατανοητοί μεταξύ των ειδικών, αποτελούν εργαλείο στα χέρια των αφεντικών καθημερινά. Πέρα από το εργαλείο αυτό καθεαυτό, εξίσου σημαντικό είναι το ότι υπάρχουν υποκείμενα που εκπαιδεύονται συστηματικά για αυτό το σκοπό, και αντίστοιχα το πώς αυτά αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους τόσο κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής τους στη λογιστική θεωρία όσο και κατά την εφαρμογή της στους εργασιακού χώρους. Στον ψηφιοποιημένο «καινούργιο» κόσμο μπορεί κάποιος να ταυτίσει τη λογιστική μόνο με τις πιο σύγχρονες εκφάνσεις της, όπως η μηχανογραφημένη λογιστική και τα λογιστικά προγράμματα που τρέχουν σε υπολογιστές. Όμως η διαχρονικότητα του εργαλείου στο οποίο αναφερόμαστε φτάνει μέχρι και τις παλιές προκαπιταλιστικές κοινωνίες και τα συστήματα εξουσίας που ανέπτυξαν. Χαρακτηριστικά, στην αρχαία Αίγυπτο και τη Μεσοποταμία η άρχουσα τάξη κατείχε και τα μέσα και τη γνώση και τους κατάλληλους ανθρώπους για να διαχειριστούν τα πλεονάσματα από την αγροτική παραγωγή που αυτή ήλεγχε. Βέβαια, οι άνθρωποι αυτοί απολάμβαναν και συγκεκριμένα προνόμια λόγω της θέσης τους, για όσο φυσικά οι γνώσεις τους ήταν στην υπηρεσία των ηγεμόνων τους.

Στο καπιταλιστικό σύστημα βέβαια, η λογιστική θεωρία απέκτησε τη δική της θέση στο πάνθεον των επιστημών που κλήθηκαν να υπηρετήσουν τον καπιταλιστικό μετασχηματισμό των κοινωνιών. Οι κανόνες, τα μοντέλα και τα πρότυπα που αναπτύχθηκαν σε αυτή τη θεωρία, αρχικά χρησιμοποιούνταν αυθαίρετα μέσα στα όρια της κάθε οικονομικής μονάδας, είτε αυτή ήταν κράτος, βιομηχανία, βιοτεχνία, τράπεζα και χωρίς απαραίτητα να συμβαδίζουν μεταξύ τους. Αργότερα, κλήθηκε το πανεπιστήμιο να ομογενοποιήσει και να μετατρέψει με μεθοδικότητα τους άτυπους κανόνες σε πλήρεις (επιστημονικές) μεθόδους ενταγμένες σε ένα ολοκληρωμένο σύστημα αξιωμάτων, θεωριών και τύπων στους οποίους θα έπρεπε κάθε μελλοντικός λογιστής να εκπαιδευτεί αυστηρά.

/μου πε πως το αφεντικό του ζήτησε λέει να υπολογίσει και να βρει/πως/νομικά/θα παίρνει μια εργάτρια του/τον κατώτερο δυνατό μισθό/και πως όταν του πε το αποτέλεσμα/φανήκανε τ' αφεντικού πολύ λιγά και έιπε“όπα/μη το γαμήσουμε κιόλας”αυτός σοιαρίστηκε μιας και τη δουλειά του σα λογιστής έκανε/αυτή που σπουδάσε και τώρα πιάνουν τόπο οι γνώσεις του μπλα μπλα μπλα/εγώ χασμουρήθηκα μες στη μούρη του και σκέφτηνα/δες τους μπάσταρδους/πως μετράνε τους χρόνους μας/πως κάνουν τα κουμάντα για το πόσα αξίζει να παίρνουμε για να κάνουμε τις σιατόδουλειές τους/δες πως τα μαθηματικά που τους μαθαίνουνε/υπολογίζουν τις κινήσεις μας σα να ναι χώρια απ' τις ζωές μας/δες θράσος που χουνε οι σπουδαγμένοι/να χωρίζουν τις γνώσεις και την εφαρμογή τους/απο αυτούς που πάνω τους τις εφαρμόζουνε/βγήκα έξω και κίνησα προς το αμάξι του/υπολόγισα επακριβώς/πόσες κινήσεις χρειάζεται/για να χαράξεις ‘ξεφτίλας’/με ένα απλό κλειδί/πάνω στη πόρτα του συνοδηγού/και πόσος χρόνος/για να φύγεις έγκαιρα

Για παράδειγμα, ο ισολογισμός μια επιχείρησης υπόκειται σε συγκεκριμένους κανόνες γραφής, έτσι ώστε να αναγνωρίζεται, να ελέγχεται και να αξιολογείται γρήγορα από όλους. Πιο συγκεκριμένα, όταν διαβάζει κανείς έναν ισολογισμό, λόγω της μορφής του, της δομής του και των κωδικοποιημένων του στοιχείων, δεν μπορεί παρά να δεχτεί ότι π.χ. το Ενεργητικό και το Παθητικό θα πρέπει να συμφωνούν (δηλ. Έσοδα=Έξοδα), με αποτέλεσμα να καταλήγει πάντα σε συγκεκριμένα και ασφαλή συμπεράσματα τα οποία δεν σκώζουν

παρερμηνείες.

Θα μπορούσε να παραμείνει χωρίς επίβλεψη και ιδεολογικό προσανατολισμό αυτή η τόσο σημαντική διαδικασία παραγωγής κατάλληλων στελεχών, που με τις γνώσεις τους θα διασφαλίζουν τη διαιώνιση των σχέσεων εκμετάλλευσης; Οι καθηγητές, υπό το μανδύα του ακαδημαϊσμού (δηλαδή της ουδέτερης και αντικειμενικής ερμηνείας του κόσμου), έχουν αναλάβει να φέρουν εις πέρας την εκπαιδευτική διαδικασία που αναφέραμε παραπάνω μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου. Αυτή η διαδικασία πραγματώνεται μέσω των μηχανισμών που έχει στην κατοχή του συνολικά το εκπαιδευτικό σύστημα και περιλαμβάνει από τη διαμόρφωση του χώρου με τέτοιο τρόπο ώστε να ενισχύεται η καθηγητική αυθεντία, τις επαναλαμβανόμενες εξετάσεις, μέχρι και τις στείρες διαλέξεις, όπου τα αξιώματα (βάση κάθε επιστήμης) αποτελούν ταφόπλακα κάθε δημιουργικής συζήτησης. Όλα αυτά οδηγούν στο να διαμορφωθεί το κλίμα εκείνο μέσα στο οποίο, όχι μόνο δεν ευδοκίμει η κριτική, αλλά αντίθετα εκπληρώνεται ο σκοπός ύπαρξης του πανεπιστημίου, ο οποίος είναι η πειθίνα υποταγή στον ιδεολογικό, γνωσιολογικό και πειθαρχικό του χαρακτήρα.

Ο μελλοντικός λογιστής, όπως κάθε επιστήμονας, προϊόν της διαδικασίας που περιγράψαμε παραπάνω, είναι έτοιμος να εφαρμόσει τις θεωρητικές γνώσεις που έχει λάβει στην πράξη. Είναι αυτές οι γνώσεις απαραίτητες για να ξεκινήσει τη δουλειά σε ένα Λογιστήριο; Σε πρώτη φάση ναι. Είναι σε θέση να κατανοήσει το αποτέλεσμα και τον αντίκτυπό της εργασίας του στην πράξη; Σε πρώτη φάση όχι. Οι αριθμοί και η διαχείρισή τους, μέσω πολύπλοκων ή απλών υπολογισμών που απαιτούνται στις λογιστικές καταστάσεις, κρύβουν έντεχνα σε αυτούς που δεν έχουν «μάτια» να δουν, τις αληθινές εργασιακές σχέσεις. Έτσι, η μείωση του εργατικού κόστους, ακόμα και με νόμιμους τρόπους, η έντεχνη απόκρυψη των κερδών των αφεντικών, η διαρκής εκπροσώπηση υπέρ των αφεντικών στις αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις που προκύπτουν με τους εργάτες, διαρκώς τους τοποθετούν σε μια συγκεκριμένη θέση. Αυτή η θέση δεν μπορεί να είναι καμία άλλη πέρα από την επιβεβαίωση του ρόλου τους και των συμφερόντων που καλούνται να υπερασπιστούν ανά πάσα

στιγμή.

20
350
0000

Έτσι, όλοι όσοι έχουμε εργαστεί, μάς έρχονται πάντα στο νου τα λόγια κάθε εργοδότη: «Δεν έχουμε τίποτα άλλο να πούμε, συνεννοήσου με τον λογιστή μου», «Ο λογιστής είπε ότι τα νόμιμα που δικαιούσαι είναι αυτά», κτλ. Συνεπώς, στις καθημερινές διενέξεις, οι λογιστές κάθε στιγμή παίρνουν θέση, επικαλούμενοι ότι «εμείς κάνουμε απλά τη δουλειά μας», ως απάντηση στη δίκαιη οργή μας. Και είναι αυτή η θέση, με την οποία συντάσσονται κάποιοι και την ακολουθούν αδιαμφισβήτητα, που στα δικά μας μάτια τους τοποθετεί στο πλευρό των αφεντικών μας.

ποιόν αφορά άμεσα η αύξηση της στρατιωτικής θητείας;

Αφορά όσους διαμορφώνουν ζωές και σχέσεις ενώ η κρίση τρέχει παράλληλα με χίλια. Αφορά όσους δεν έχουν να διαχειριστούν μια καθημερινότητα που έχει ήδη διαμορφωθεί, με νέα πιο σκληρά δεδομένα, αλλά που βρίσκονται σε μια διαδικασία αλλαγής. Και τί διεξόδους έχει τελοσπάντων ο πιτσιρικάς που τελείωσε το σχολείο; Το να παεί πανεπιστήμιο και να χαρεί ένα χρόνο μέλιτος όπως τον χάρηκαν οι γενιές των χρυσών 90's μάλλον δεν παίζει όσο έπαιζε, να βρει καμιά δουλειά επίσης δύσκολο, οπότε γιατί να μην τον παρκάρουμε στο στρατό;

Ο καπιταλισμός σε σχέσεις καθημερινότητας έχει πολλά μικρά και μεγάλα σχολεία. Έχει σχολεία που τα ονοματίζει ως τέτοια και σχολεία κάπως διαφορετικά. Και όλα, το ένα δίπλα στο άλλο φτιάχνουν χαρακτήρες, καταστρέφουν ή χτίζουν σχέσεις. Και όλα, λειτουργούν επικουρικά το ένα στο άλλο για να κάνουν το σύνολο πιο δυνατό και στέρεο. Τέτοια σχολεία είναι η οικογένεια, η δουλειά, η εκκλησία, ο στρατός. Αν και οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι καταναγκασμοί, αυτά τα σχολεία, κατά καιρούς αλλάζουν τους τρόπους τους, αλλάζουν τη μόστρα τους, ή αλλάζει η φιλολογία γύρω τους. Σε καιρούς κρίσης όμως, που τα στολίδια τους μειώνονται αισθητά, ξεπροβάλλει ο στυγνός, πειθαρχικός τους χαρακτήρας και γίνεται πιο κυνικός από ποτέ. Εμείς την αύξηση της θητείας, εμφανιζόμενη σε τέτοια συγκυρία στο δημόσιο λόγο, έτσι την είδαμε. Πόσο πιο πολύ μπορεί ο στρατός να σου καταστρέψει τη ζωή; Μπορεί άλλους τρεις μήνες. Το «μπορεί», δείχνει δρόμο, τώρα τρεις, αύριο ακόμα μερικοί. Τις καλές εποχές η θητεία διαρκώς μειωνόταν και υποβαθμιζόταν. Άλλοι τρεις μήνες λοιπόν, έτσι για να το έχετε στο νου σας, έτσι για να θυμάστε πως σε τέτοιες εποχές, οι φονικές μηχανές του κράτους θα χρειάζονται λάδι από όλο και περισσότερους, όλο και πιο «εθελοντικά».

Είναι λοιπόν ο στρατός (ένα άλλο) σχολείο. Δεν είναι το πανεπιστήμιο - δεν είναι η αγορά εργασίας. Είναι σχολείο που σου μαθαίνει να πειθαρχείς σε κάθε είδους παραλογισμούς με πρόσχημα την επίσημη ιδεολογία του κράτους ως έθνους. Είναι το λεγόμενο «ηθικό» του στρατού (που προσδίδει και στο αξιόμαχο του). Και μια τέτοια παρακαταθήκη ήταν και θα είναι χρήσιμη στα αφεντικά, ήταν και θα είναι βούτυρο στο ψωμί τους.

Η θητεία είναι ένας θεσμός που στη λειτουργία του θυμίζει κάτι από παλιές σκοτεινές εποχές και όχι τόσο το «φάτε πιείτε διασκεδάστε» των 90's. Σε καλούν να πας, είναι υποχρεωτικό, εξετάζεσαι για την «κανονικότητά» σου και για τη χρησιμότητα σου, φοράς στολή και πειθαρχείς σε ένα πρόγραμμα χωρίς περιθώρια κάτω από τη σκέπη του μότο «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια». Θα μας πείτε τι μας τα λέτε όλα αυτά, δεν είναι γνωστά; Ναι, αλλά καλώς ή κακώς δεν τα έχουμε συνειδητοποιήσει. Συν τρεις μήνες παραλογισμός δεν μοιάζει τραγικό. Αλλά αφήνει κουσούρι όσο και τρεις μήνες πλιν. Αφήνει ένα από τα χειρότερα κουσούρια που μπορεί να αφήσει μία τέτοια διαδικασία εκμάθησης και αυτό είναι ότι την ανέχτηκες. Έβαλες τη ζωή σου στην αναμονή για να μπει σε ένα στρατόπεδο όπου υπακούς στο να αποδέχεσαι φυσική και ψυχολογική βία από κάθε είδους ανθρωποειδές. Και αυτή είναι η παρακαταθήκη που αναφέραμε και παραπάνω. Ο κάθε άσχετος μπορεί να σου επιβάλλει καθημερινότητα, ο κάθε άσχετος μπορεί να σου επιβάλλει κανόνες ζωής, ο κάθε άσχετος μπορεί να σ' έχει να δουλεύεις τσάμπα σε μία μηχανή που στρέφεται ενάντια σε σένα και τα αδέρφια σου σε όλο τον κόσμο.

Δεν είναι μόνο ο καταναγκαστικός εγκλεισμός, ή η τυφλή υπακοή στους κομπλεξισμούς του κάθε εσώκλειστου στρατόκαυλου. Ο στρατός είναι αναβολή από τη ζωή. Ο στρατός με τη θητεία σκοτώνει εφηβείες, τελειώνει έρωτες - φιλίες, τσακίζει ευαισθησίες και διαφορετικότητες. Σε μαθαίνει πως να βλέπεις τη δική σου σωτηρία πάνω στην καταστροφή των άλλων. Πως να επιβάλλεις τη μνησικακία σου στους νεότερους, ανακυκλώνοντας την ίδια βαρβαρότητα. Τα καρφώματα, οι ρουφιανές, τα βύζματα, το γλείψιμο είναι όλα προϋποθέσεις "καλής διαγωγής". Καλής διαγωγής απέναντι στους ανώτερούς σου, είτε μέσα στα στρατόπεδα είτε αργότερα, έξω από αυτά, στους χώρους εκπαίδευσης και εργασίας.

μαθήματα πολιτικής οικον

Όποιος κινείται στο κέντρο της Αθήνας τα τελευταία χρόνια, έχει σίγουρα παρατηρήσει πως με τον καιρό ερημώνει. Τα μαγαζιά κλείνουν το ένα μετά το άλλο, ενώ η αγοραστική δύναμη των άλλοτε ένδοξων ελλήνων καταναλωτών έχει πέσει δραματικά. Φαίνεται πως αν παραμένουν κάποιες νησίδες ανθρωπιάς μέσα σε αυτή την πόλη, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο πιο ζωντανό της κομμάτι που συνεχίζει να την κατοικεί και να τη διασχίζει καθημερινά. Τους μετανάστες, που περπατάνε στους δρόμους και αράζουν στις πλατείες της και φυσικά τους πλανόδιους μικροπωλητές, που πουλάνε τη φτηνήπραμάτεια τους στους περαστικούς. Πρόκειται κυρίως για ασιάτες και αφρικανούς μετανάστες, που μην έχοντας πια και πολλές εναλλακτικές εργασίας, βιοπορίζονται με αυτόν τον τρόπο, βγάζοντας φυσικά τα ελάχιστα.

Η δουλειά αυτή, πέρα από τις αβεβαιότητες που κουβαλάει, είχε και έχει πάντα τους κινδύνους της επιθέσεις μπάτσων και φασιστών με όλα τα συνακόλουθα (ξυλοδαρμούς, κρατητήρια, δολοφονίες, κλοπές των πραγμάτων που πουλάνε κ.τ.λ.). Παρ' όλα αυτά οι μικροπωλητές, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, κατάφερναν τελικά να ξεπερνούν τις δυσκολίες και να δουλεύουν. Η συνθήκη αυτή φαίνεται να αλλάζει τους τελευταίους μήνες, με τη δημόσια τάξη να ξεκύνεται στους δρόμους μαζικά, καταφέροντας σε μεγάλο βαθμό να μπλοκάρει τη δουλειά των μικροπωλητών. Ο νέος στόχος είναι ξεκάθαρος: *Δε θα πουλάτε - Δε θα δουλεύετε - Δε θα ζείτε*. Πλήρης απαγόρευση της ύπαρξής τους μέσα στην πόλη, με την ταυτόχρονη ώθησή τους προς το εμπόριο ναρκωτικών και τη ραγδαία αναπτυσσόμενη εγκληματική οικονομία γενικότερα, που εμφανίζεται σε αυτούς ως η μόνη προοπτική επιβίωσης.

Οι μετανάστες είναι εικόνα από το δικό μας μέλλον: Μια φράση που μάλλον έχει ειπωθεί αρκετά, αλλά πάντα φαίνεται να βγαίνει αληθινή. Κάποις δε φανταζόταν το '90 πως βάζοντας τους τότε οικονομικούς μετανάστες να δουλεύουν μαύρα, για ένα πιάτο φαί, θα εγκαινίαζε μία συνθήκη εργασίας που θα εφαρμοζόταν και στα παιδιά του. Κι όμως, η άγραφοι νόμοι της αγοράς εργασίας, το απέδειξαν περίτρανα. *Θα μπορούσε άραγε κανείς να υποστηρίξει το ίδιο για τη διαχείριση - εξόντωση του λεγόμενου δεύτερου κύματος μεταναστών;*

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΑΠΑΞΙΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Για να απαντήσει κανείς σε μία τέτοια ερώτηση, θα πρέπει να βλέπει τους τρόπους με τους οποίους λειτουργεί η από τα πάνω διαχείριση της εργασίας σε μία ιστορική συγκυρία σαν τη σημερινή, σε μια συγκυρία κρίσης. Ο καπιταλισμός, έχει αποδείξει ιστορικά, πως μπορεί να επιβιώνει και να αναπαράγεται με δύο τρόπους: είτε παράγοντας (τα χρόνια της ανάπτυξης), είτε καταστρέφοντας (τα χρόνια των κρίσεων). Παραγωγή - Καταστροφή: Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Μοιάζει με ένα τέρας που τρώει ακατάπαυστα το χρόνο και τις ζωές μας και με αυτές γιγαντώνεται. Μόλις μεγαλώσει τόσο, που οι εκροές του (τα φανταχτερά προϊόντα του) δεν μπορούν πια να απορροφηθούν από τους χαμηλούς μισθούς που το ίδιο διαμόρφωσε, μετατρέπεται σε μηχανή καταστροφής. Θα καταστρέψει αυτά που παρήγαγε, τις δομές και τις εγκαταστάσεις του και φυσικά την εργασία που θα μείνει αναξιοποίητη στην άκρη - τις ίδιες της ζωές μας. Επιτηρητές της απαξίωσης και της βαρβαρότητας θα γίνουν οι στρατοί και οι αστυνομίες, ενώ η οικονομία του εγκλήματος θα γίνει η πιο εγγυημένη επένδυση για τα αφεντικά. Οι δύο αυτές όψεις, αντανακλώνται με έναν αξιοπρόσεκτο τρόπο στις ζωές των «ξένων» που πέρασαν από εδώ για να δουλέψουν: Εξαντλητική και υποτιμημένη εργασία των Βαλκάνιων εργατών, ως όχημα της οικονομικής ανάπτυξης - Απαγόρευση και εξόντωση της περισευάμενης εργασίας των σημερινών μεταναστών (με εγγυητές τις μαφίες), ως εφαρμογή του γενικευμένου κανόνα διαχείρισης της εργασίας σε συνθήκες κρίσης.

στην Πατσοίων

Παρατηρώντας λοιπόν κανείς τις ζωές των «παράνομων» αυτού του κόσμου, μπορεί να δει καθαρά την ιστορία αυτής της καταστροφικής μηχανής - *τη δική του ιστορία* θα λέγαμε εμείς. Αυτή, γράφτηκε στο μεγαλύτερο μέρος της από τους μετανάστες, όχι γιατί οι ντόπιοι ζούσαν έξω από αυτήν. Αλλά γιατί ήταν η δικιά τους απαγορευμένη εργασία, που αποτέλεσε την πιο φτηνή και εύκολη τροφή για το τέρας. Γιατί αυτό που κινεί και γράφει την ιστορία είναι ακριβώς η εργασία. Πάντα έτσι ήταν. Όσο κι αν μίλησαν οι αφέντες μας για λογιστικά κέρδη και τέλος της εργασίας, όσοι κι αν πίστεψαν στα χρηματιστήρια, στην πραγματικότητα το χρήμα δε γεννά χρήμα. Παρά μόνο στα μυαλά όσων το πίστεψαν και το συμφώνησαν. Η ανθρώπινη εργασία, υποτιμημένη ή ανατιμημένη, αξιοποιούμενη ή μη, είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να μετασχηματίζει τον κόσμο γύρω μας. Η άμμος δεν πουλιέται. Όσο όμορφη κι αν είναι. Για να την αγοράσει κανείς, πρέπει κάποιος να την έχει μαζέψει και να την έχει κουβαλήσει.

Ο πόλεμος κατά των μεταναστών του κέντρου που εντείνεται, είναι κομμάτι αυτής της ιστορίας. Και αυτοί, θα πολεμήσουν αναγκαστικά, για να διεκδικήσουν την ίδια τους τη ζωή. Είτε συνεχίζουν δουλεύουν στα υπόγεια των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, είτε πουλάνε τηνπραμάτεια τους στην Πατσοίων για 200 ευρώ το μήνα, είτε πετάνε πέτρες στους μπάτσους που τους την πέφτουν, είτε ξεκουράζονται καπνίζοντας στα παγκάκια, οι μετανάστες εργάτες στέκονται όρθιοι απέναντι σε αυτή την εκθρική πόλη, θυμίζοντάς μας πως το μόνο πράγμα που δίνει αξία σε αυτόν το γαμημένο κόσμο, είναι ο ιδρώτας των ανθρώπων που τον ποτίζει.

εκδήλωση ιδιωτικοποίηση

η συνέλευση του game night παρουσιάζει και πάλι μια συναρπαστική απόφαση για αυτά που αγαπάμε και αυτά που θέλουμε να πετύχουμε...

τι είναι και τι δεν είναι η

νομική πείραξη 2/2

της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης

νομική
πέμπτη 2/2
ώρα 19:30, αίθουσα 1

εκδήλωση που έγινε στις
2/2/'12 στην νομική με
θέμα την ιδιωτικοποίηση
της τριτοβάθμιας εκπαί-
δευσης

